

LBRIS

We know
books

NICOLE SERE

FEMEIA INDIGO

Prefață de Paul Gorban

Postfață de Adina Velcea

E I K O N

București, 2023

CUPRINS

Prefață de Paul Gorban	7
Actrița îmbrăcată în noapte	13
Afacerea supraviețuirii	15
Afrodita de fum	16
Alegoria unui fado	17
Amurguri de lebădă	18
Ancestrala călătorie	19
Anotimpuri caduce	21
Aripi de icar	22
Autumnală	23
Blestemul adamic și Nero	25
Bigotism albastru	27
Bruma unui florar	29
Caii roșii	30
Caminoul spiritului femeiesc	31
Căderea din albastru	33
Cărarea lui Marduk	34
Ceas solar	35
Cer însângerat	36
Cină de taină	37
Ciocârlia	38
Claustrofobie	39
Clepsidra primei cutume	41
Clopotnița melcului albastru	43
Corola cerului	45
Crimă cu premeditare	46
Dacică	48
De ce poezie?	49
Destin	50
Despre copilărie	51

Despre dragoste	53
Deșertul din noi	55
Diapazonul iubirii	56
Doctor de suflete	57
Dragoste, efemeride și maci	58
Dresorul nopților cu fluturi	60
Ecou	61
El, o ultimă poveste a inorogului	63
Epistola trupierului	64
Eseu despre fericire	65
Eul cu iradierii de toamnă	66
Fantasme de fluturi	67
Femeia cu nume de fluviu	69
Femeia indigo	70
Filosofia cosmogoniei	72
Furtuna dragostei	74
Grabă	76
Iertare	78
Imperfecțiune	79
Incompatibilitate	80
Insectarul cu fluturi	81
Ireversibila iarna	82
Iubiri monocrome	84
Îngerul moștenit de la tata	86
În pași de dans	88
Întoarcerea ploii	90
Întrupare	91
Jurământ	92
Jezabel	94
Kali	95
Labirint roz	97
Lacrime plumb	99
Lebăda și șarpele ancestral	100
Lecția de iubire	102
Limba ne iubirii	103
Limbi de dragon	105

Maurul	We know books	106
Metamorfoză		107
Metafizica ploaie		109
Moarte tânără		110
Mizantrop		112
Murg roz		113
Nadirul albastru		114
Naufragiu		115
Neantizare		117
Nemărginire		118
Norii dervișului indigo		119
Nu sunt pregătită pentru fericire		120
Ocrucer		122
O stare a spiritului		124
Pasărea și anotimpul cu nume insular		126
Pasărea Spin		128
Pălăria roșie a dimineții		129
Păpușa de cârpe		130
Ploaia asta, tată!		131
Portret canicular		132
Poveste despre platonism		134
Povești kafkiene		135
Primavera		136
Rapa Nui		137
Rămâne-mi		138
Renaștere		140
Ruga oglindirii		141
Saga unui serafim		143
Să nu mă întrebi		144
Scrisoarea unei jumătăți de înger		145
Simfonia fetei fără nume		147
Sonată lunii		148
Străzi		150
Sudul femeiesc numit Scarlett		151
Tango în roșu		153
Tăceri		155

Teatrul absurdului	156
Timpul infernului din mine?	157
Tinere simfonii	158
Tipare procustiene	159
Tu azi, Românie, ne iartă!	160
Ultima carantină, dragostea!	161
Ultima ploaie de fluturi	163
Ultimul vânt al înserării	165
Umbra de albastru	166
Unde ți-e tricoul de dragoste, femeie?	168
Undeva, timpul	169
Vârsta de aur	170
Vestală stelară	172
Vine o vreme!	173
Völuspá	175
Postfață de Adina Velcea	177

ACTRIȚA ÎMBRĂCATĂ ÎN NOAPTE

să vedeți, dragii mei, minune nemaivăzută!
ce poveste, ce poveste...

rugul cu tăceri al actriței a început să vorbească
și șoptea din cenușă:

poete, e atât de târziu în mine!

oare îți mai aduci aminte?

în acea duminică tihnită (hai să o numim a surzilor)

din mâinile tale s-a născut o femeie

pe care o doreai a fi eroina unei povești nemaiauzite,
zidită apoi în războiul tău dintr-o carte;

o *Mona Lisa* pictată pe la 1506 din metaforă,

pe un papyrus rar, de un scrib răătăcitor al curții regale
care era ultimul mare spirit al imperiului nimicului.

poetul îmbrăcat într-o togă fistichie

îi răspunde plin de importanță:

„nebuno, *Mona Lisa* e un sfumato al lui Da Vinci!

dar ce știi tu... o biată crisalidă!”

poete, dar tu știi oare?

Gioconda contemporană e azi surmenată în negru.

a epuizat toate așteptările gărilor,

toate zborurile frânte ale planoarelor

și toate tratatele de pace încheiate

pentru salvarea barbarului

cu diplomația inimii numită poezie

rescriind ultima istorie a cetății pierdute

în lanțurile neființei...

la cină, poate chiar una de taină,

actrița îmbrăcată în noapte recita distrată:

încă mai exist și-mi iubesc polii ninși,

LIBRIS | We know books
pășesc încet, recitesc cu mâinile lui Dürer,
zâmbesc frumoasei Laura cântată de Petrarca
și am ultimul burg aristocrat din partea asta de lume
înconjurat de-o pădure de pini
pe care ai cucerit-o
într-o dimineață cu zborul cocorilor tăi.

da, poete, încă mai respir excentrică
identități și comete!
atât cât să mă blesteme toate plevuștile lumilor tale
și fluier atât de fals în catedrala albastră a lutului,
un tedeum pentru eternitate:
femeie, îmbracă-ți moartea cu rochia albă a ființei!

AFACEREA SUPRAVIEȚUIRII

am abandonat daravera supraviețuirii!
pur și simplu am făcut asta fără regrete...
era toată efemeritatea unei stele,
irosită în amonteale unui râu
ani de-a rândul
te străduiești să nu cedezi
clipă după clipă,
eternitate după eternitate,
mereu...

îți impui să-ți imaginezi
un picior în amonte, înaintea celuiilalt,
pentru a face pasul
peste puntea suspinelor tale
irosite în amfiteatrul vieții
lupți, plângi,
ceri ajutorul Celui de Sus
deoarece nu găsești alt drum,
prin roua respirației tălpilor tale,
în aiuritoarea luptă dintre tine și tine
pentru a învinge...

tornada unui vis irosit măcar.

iar într-o zi, primești darul
prin binecuvântarea unui nou răsărit...

AFRODITĂ DE FUM

În noapte se aud sirene
și țipete în tăcerea tavernei.
pe caldarâmul vieții,
mâini de tarantule croșetează,
din amintiri și anotimpuri second hand –
singurătăți de păsări...

de ieri, după alungarea din cer,
plânsă și întinerită de-atâta negru
am deschis toate bibliotecile vieții
și toate mormintele din mine;

am dăltuit pelinul devenit albastru
și-am construit ziduri din zile,
din nopți mai nimic...
și chei am meșterit, o mulțime.

azi e joi și port o rochie roșie asortată
cu pantofii de fum,
îmi aprez delicat iubirea cu cenușa norilor,
iar pământul mi-e însămânțat cu fotoni de cer...

și strig inimii:
începe toate clepsidrele cu fluturi
și zidește toate apele, toate –
în nordul acela alb al păsării
care-l plânge pe Adonis!
și naște-mă, din nou, Afrodită!

femeia mării era dorită de mulți bărbați.
avea un fel de parfum de noapte
și un sex-appeal
care-i înnebunea pe toți
în zilele când băteau vânturile nemuririi.

locuia într-o mansardă albastră
care mirosea a obsesii și a tristețe.

femeia-și târa frumusețea
înveșmântată în mătăsurii negre
prin nordul unui fado,
cântat în ultimul port
și captiv în dorurile oceanului sudic...

seara, femeia dansa printre mesele tavernei
cu ploi în pahare și-n inimi.
marinarii aplaudau cu șoapte bărbătești
acompaniați de vinuri
și de fumul gros mirosind a igrasie.

în port a ancorat o goeletă cu un bărbat,
nu era de-al locului și nu-l cunoștea nimeni...

avea un fel de noblețe de cavaler
care aparținea parcă altor locuri și istorii.
privirile li s-au întâlnit în cerul tavernei
înflorind în plină toamnă irișii sărutului...

cu vocea îndrăgostită de valurile serii
femeia rosti:
te aștept de o veșnicie,
o, tu, Ulise al fadoului meu!

AMURGURI DE LEBĂDĂ

femeia, de pe Strada Speranței, numărul 13,
se pregătise timp de o eternitate
pentru singurătate.

își alesese o rochie violet,
îmbătrânită de iernile trecute,
pe care a asortat-o
cu ruj roșu,
bijuterii vintage
și cu pantofi din piele de piton.

în fiecare noapte își cosea inima
care adăpostea o insulă albastră
și o cascadă de indulgențe
care răbufnea ritmic,
curgeau anotimpuri și vise
amenințându-i răsăritul dimineților.

era o luptă inegală și inumană.
insula tânjea după apele oceanului,
pereții inimii îi rămăseseră mici;
femeia nu mai avea timp
pentru a modela despletirea apelor
cu tălpile-i mereu triste...
și păstra chihlimbarul clipelor neîntâmplăte
doar pentru ea
închise într-un inel în formă de stea.
apoi a plecat
în burgul Art Nouveau
să culeagă amurguri de lebădă...

ANCESTRALA CĂLĂTORIE

e iarnă!

nu vreau să te iubesc, deși te iubesc...

și pictez banchetul târziu al sorții.

este doar vina ta.

totul este incolor și totul îmi lipsește

și tu vrei să anulezi totul...

în melancolii, în albastrul strugurilor,

în mine și-n timpul amintirilor.

am recreat anotimpul iubirii.

tu, plictisit, îmi șoptești că nu mai e timp

pentru un vis, un foc, o pasiune,

o magie ori pentru dragoste!

și totuși, într-o dimineață, am renăscut –

o viță de vie sălbatică!

am răsărit dintr-o realitate

ori dintr-o stea și-am răsturnat,

pe drumul șerpuit al feminității, lumea.

în această călătorie ancestrală

am învățat, timid,

că răstimpul tuturor oamenilor

a fost creat doar pentru iubire

sau pentru moarte!

și-atunci iubim neviața

ori poate nemoartea orologiului

și jelim

după o ultimă dragoste infernală...

și într-un târziu, strig cerului –
dă-mi, te rog, de la tine și dintr-o iluzie –
iubirea ultimului arhistrateg!

e noapte!
râul meu curge spre nord,
iar lebăda construiește
două morminte din aripi albe...